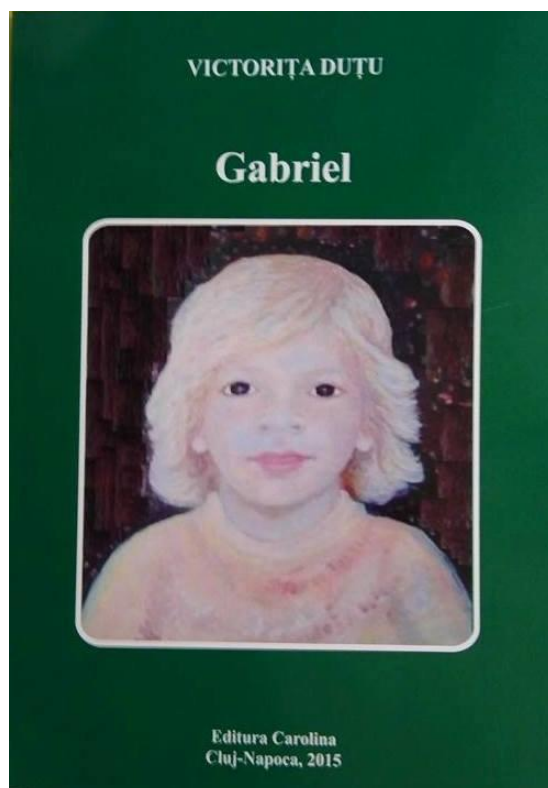

FRAGMENTE.

GABRIEL

Motto: Rugăciunea este spălarea minții cu lumina lui Dumnezeu....ci eu trebuie să mă înalț în frumusețea mea lăuntrică, eu acolo îmi găsesc puterea, în rugăciunea care devine creatoare...

CAPITOLUL 1

Nu știu dacă frica rămânea o stare de care ea nu putea să scape, dar încerca de fiecare dată să se controleze cu o îndârjire de care se minuna. Se hotărâ să nu se mai lase intimidată de nimeni și în felul acesta simțea cum poate deveni o ființă puternică. Nu voia să se lase îngenunchiată de cei din jur. Nu se

întâmpla mereu așa. Vorbele erau foarte importante și nu putea să facă abstracție de ele. Mergea la serviciu, dar ceea ce trăia era chinuitor. Noaptea era la spital și supraveghea copilul iar ziua mergea la muncă, aici trebuia să dea randament și nu era de glumă.

E drept că o ajuta mama ei, care era esențială pentru ea, de multe ori se minuna cum de are atât de multă putere. Era uluitor. Se vedea pe ea însăși cam peste douăzeci de ani și-și zicea:

-Oare așa o să fiu și eu pentru Gabi, tot așa de puternică?

Niciodată nu a simțit acest ajutor al mamei și al lui Dumnezeu, atât de viu, de real, ca acum, era cu totul și cu totul aparte tot ce primea. Parcă toată încercarea asta era pentru a conștientiza această energie spirituală, pentru a-și da seama de această legătură indestructibilă care exista în sufletul ei cu tot ce o înconjoară. Tot ce trăia, trăia cu o așa de mare intensitate, încât clipele se lungeau, deveneau puternice, tari. Clipa era ca o piatră pe care trebuia să o încerce, să o vadă, să-și dea seama cât de tare este sau cât de tare devine în timp. Cuvintele prindeau acum consistență, erau o altă existență a minții pe care o experimenta.

“Oare această suferință, asta îmi arată, asta mă învață pe mine, cât de reală e această clipă pe care eu o am acum și aici?”

Parcă tot ce trăia, trăia cu încetinitorul. Stând așa pe un pat de spital și privindu-și copilul, având nopți albe, insomniile grave, de care nu mai putea să scape, se întreba de multe ori, de sensul durerilor lumii, de sensul suferinței, de sensul vieții. Așa când viața era așa de dură cu ea, îi venea să plângă și mai mult pentru cei care fac rău.

“Da, sunt oameni bolnavi, așa cum este copilul acesta bolnav. Cei care fac rău cu premeditare sunt bolnavi cu sufletul. Există o boală sufletească și nu există medici și spitale pentru asta, pentru că aici se descurcă fiecare cum poate. Cum de este posibil să trăiești toată viața într-o înșelare atât de mare și să faci numai ceea ce ți se pare ție că este bun? Și să nu ai îndoieli niciodată că ai putea greși.”

Era atât de tristă pentru Mihai, el nu venea să vadă copilul. Îi era atât de milă de boala lui, pentru că ea îl vedea pe Mihai un om bolnav, un om bolnav sufletește, parcă mai bolnav decât copilul acesta al ei care a devenit numai și numai al ei.

“O, Doamne, ce mare încercare mi-ai dat, dar gândindu-mă la toate astea, simt cum în această greutate mare se întâmplă ceva cu mine. Nu trăiesc doar așa, descopăr sensuri pe care altă dată nu eram capabilă să le înțeleg. Poate că așa fi trecut peste ele și nu le-aș fi priceput niciodată, dar așa, ui-te că le înțeleg. Săracul Mihai, el e un trădător, dar în același timp nu înțelege nimic și refuză să gândească. L-am întrebat de multe ori de ce se poartă așa, dar răspunsul este mereu unul singur: tăcerea. El refuză să-mi dea un răspuns pentru că refuză să se exprime. Oare de ce acest refuz să gândești. Și să iei atitudinea care contează? O, da, gândirea este un act așa de mare, așa de greu, să gândești doar pentru tine însuși este un act cu adevărat curajos, dar care nu este răsplătit cu bani, ci cu demnitate umană. Dar să transformi gândul în realitate este și mai greu. Adică să transformi gândul rău în unul bun și nu orice fel de gând.”

Așa, gânduri vin, dar rațiunea noastră este una puternică și trebuie să faci o selecție. Aceste gânduri trebuie îndreptate spre partea puternică și bună a vieții și nu spre ura de zi cu zi, care merge prin indiferență la autodistrugere și moarte, trebuie să învingi moartea și suferința, trebuie să te lupți cu deznădejdea, nu trebuie să rămâi așa, Dumnezeu vrea ca noi să fim biruitori și puternici, nu lași și trădători, iar toate aceste treburi, aceste realități nu sunt în această lume slabă, ci în una tainică, care e aici în inima mea, în sufletul meu, care doare așa de tare, aici e cel mai greu și e cea mai crudă realitate.”

Maria avea momente când îl ura pe Mihai, îl ura îngrozitor. Nu-și putea explica această ură. Se speria când descoperea în ea însăși stări pe care nu și le putea închipui altă dată că le-ar putea trăi, zicându-și: “Starea noastră interioară este de multe ori una total diferită de ceea ce noi suntem în realitatea exterioară. Oare chiar suntem atât de scindați în interior și avem momente când ne rupem”. Când nu mai putea plânge, nu voia să-l mai vadă sub nici un fel, nici măcar în minte. De ce, pentru că ceea ce făcea el, pentru ea, era subuman. Această părăsire, această trădare era nu numai de neînțeles, dar era și de neacceptat. De multe ori nu înțelegea o situație, dar o accepta așa cum este, fără să cerceteze mai mult, dar atitudinea soțului ei o scotea din minți, nu-i venea să creadă că el este capabil de atâta indiferență. Nu putea să accepte că el poate face așa ceva. Să nu-și mai vadă copilul, să-l refuze, doar pentru că are această problemă medicală, această durere, acest dezastru. Ar fi vrut doar să i se pară și spera că el se va schimba brusc. Aștepta cu înfrigurare acel moment, cea minune când el va deveni dintr-o dată persoana pe care ea și-o dorea. Cât de mult avea să se înșele.

Îi găsea tot felul de scuze și fugea de crudul adevăr pentru care ea pendula între acceptare și refuz cu o durere pe care nu se mai simțea capabilă s-o mai îndure. Suferința era mult prea mare pentru a fi suportată. Era părăsită de omul pentru care trăise și îl iubise atât, îi dăduse totul, îi dăduse viața ei, sufletul ei, copilul ei, el devenise totul pentru ea, poate chiar mai important decât Dumnezeu. Când ajungea la această comparație se oprea brusc din ura pe care o trăia pentru el, murmurând:

“Da, da, cred că aici am greșit, l-am iubit mai mult decât l-am iubit pe El, pe Dumnezeu. Nici un om nu merită să-l iubești mai mult decât îl iubești pe Dumnezeu. Cred că aici este greșeala mea cea mai mare. Am dat totul, i-am dat totul lui și nu am mai păstrat nimic pentru mine. E ca și cum eu nu aș mai fi trăit, e ca și cum doar el trăia pentru ca eu să pot trăi. Asta simt și acum pentru copilul acesta, trăind în el viața mea. Simt că viața și gândul meu au sens doar pentru ca acest copil să trăiască. Viața lui Gabriel devine mult mai importantă decât viața mea. Oricum o să muncesc și o să le fac pe toate mai valoroase decât erau înainte, Găbițu să fie bine, fericit. Cred că până la urmă copilul va fi bine, este imposibil, Doamne, atâtea operații, simt că nu mai rezist. O operație nu se vindecă bine și începe următoarea. Oare copilul acesta al meu nu e decât un experiment? Și dacă e totuși până la urmă un experiment reușit?”

De multe ori durerea ei de mamă creștea tare și adânc, încât simțea cum nu poate să reziste să mai trăiască încă o oră, încă o zi, simțea cum o sabie îi taie inima încet și ea nu mai poate să respire și în starea aceasta de sufocare

sufletul abia de mai putea respira și simțea lumea de afară cum trăiește, cum se mișcă și cum există, dar inutil pentru ea.

Capitolul 2

Maria se confrunta cu o situație îngrozitoare.

De multe ori ne întrebăm, oare ce a vrut să zică Mântuitorul Hristos când a afirmat cuvintele acelea din rugăciunea domnească: ”și nu ne duce pe noi în ispită și ne mântuiește de cel rău”. Să nu ne ducă pe noi Dumnezeu în ispită. Să ne rugăm pentru asta.

Ei, asta făcea Maria, era dusă în ispită, ea trăia întru-câtva această stare a rugăciunii, când noi chiar suntem conduși către ispită, așa cum a fost și Mântuitorul Hristos. Cât de ispitit nu a fost El, dar a fost cel mult prea puternic, care a făcut totul după voia Tatălui. S-a lăsat în purtarea de grijă a celui nespus de minunat. Asta facem și noi în clipele de deznădejde, asta încerca Maria să facă, să se lase în purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru că nu mai putea să sufere.

Ea s-a căsătorit cu Mihaila terminarea facultății, au urcat pe scara socială foarte repede, au venit în București unde au obținut posturi importante la firme mari, pentru că erau deosebiți de inteligenți iar Mihai, atunci când își puneă ceva în cap, nu ceda până nu reușea să ducă la bun sfârșit obiectivul propus. Maria, pentru că era așa de corectă și deșteaptă, a urcat foarte repede în firmă ajungând prima după șefi. Ea controla totul și câștiga foarte mulți bani fără să-și mai pună întrebări cu privire la existență și la grija zilei de mâine. Era stimată și apreciată pentru că era competentă și o profesionistă în adevăratul sens al cuvântului. Maria este și va rămâne omul potrivit pentru aceste vremuri, unde totul este într-o viteză alarmantă iar dacă vrei să fii mereu unde sunt ceilalți, nu ai ce face, trebuie să alergi în același ritm pentru că altfel rămâi în urmă.

Grija de a câștiga foarte mulți bani este una care ne subjugă pe toți. Ea rămânea în firmă până noaptea târziu și atunci când nu mai putea își lua de lucru acasă și lucra și în week-end, numai să termine totul cu bine și să predea actele la timp. Firma prospera pentru că ea conducea totul acolo. La fel și Mihai, unde era, făcea ca totul să fie foarte bine și foarte profitabil. Plecărilor lui erau foarte dese în străinătate, pentru că lucra la o companie multinațională, care avea filiale și aici în România, el trebuia să meargă lunar în Germania să ducă rapoartele. Era un om puternic pentru că știa engleza la perfecție și putea să se descurce în orice situație. Așa că problema banilor nu se mai putea spune că mai exista la ei. În momentul în care câștigi atâtă bani pe lună este normal să-ți dorești un alt standard de viață. Nu îți mai place să locuiești într-un apartament cu trei camere, vrei ceva mult mai mult, nevoile cresc dar și trebuințele, în raport cu banii pe care îi câștigi. Mihai își dorea foarte mult propria lui vilă, așa cum sunt prin filmele americane și prin revistele de ultima modă, așa cum au cei bogați din Occident.

Ca întotdeauna, Occidentul rămâne ultima și cea mai mare fascinație a omului nostru, pentru că nu mai are la ce să se raporteze, decât la ceea ce vede și simte că este acolo și ar trebui să fie și aici. Asta este obsesia oricărui

provincial. Chiar dacă nu poate trăi la centru, cel puțin să aibă o viață ca aceuia care este la centru, cu orice eforturi, cu orice sacrificii. Nu contează că munca pe care o duce este una așa de frustrantă și de grea, încât îl macină pe dinăuntru. Nu contează că nu mai are timp pentru el. Importantă este toată această fugă megalomană după bani, ca să-și plătească facturile la tot ceea ce construiește și toate acestea sunt mereu în creștere.

Trebuie să muncească tot mai mult, să le achite pentru că vrea casa aceea la care a visat de foarte multă vreme. Vrea casa aceea mare în care să fie doar el cu soția și copilul, vrea lucrurile dorite să le aibă în viitor, în rest nu mai contează. Nu contează decât această muncă care îl obosește și îl îngenunchează mereu și mereu pentru a ajunge undeva, acolo, sus, unde o dată, cândva, el va putea să fie liniștit și mulțumit, adică fericit, însă nu își dădea seama că această fericire aruncată undeva în viitor și foarte departe de acum este o fericire iluzorie, e ca o fata morgana ce apare la orizont. Nu are decât o viață, și el vrea să trăiască așa cum își dorește, deci nu poate să fie nici un fel de contradicție în tot ceea ce face, pentru că toate nu pot depinde decât de el, altfel nu se poate. Se simțea puternic și tare pentru că în felul acesta el putea să controleze lumea sau o parte din ea.

În momentul în care el era cel mai important om din firmă nu se putea să nu se simtă cineva, mândru și orgolios, oricând a disprețui pe altul. El conducea destine și de el depindea cel care era mai mic și de ce nu, poate chiar și ceilalți. Până și șefii erau cei care-i dădeau dreptate, el știa la un moment dat mai multe decât ei, pentru că el se confruntase cu respectiva problemă, pe care ei o lasară în seama lui.

Așa că Mihai se întrebă la un moment dat, atunci când era acasă în fața televizorului:

“Stai așa, eu știu atât de multe lucruri, sunt mai puternic, de ce să nu fac în așa fel încât să am și eu propria mea firmă. Am învățat cum se conduce, știu tot felul de șmenuri, de jmecherii, așa zisele inginerii financiare, colaborări, dacă eu sunt cu adevărat cel mai puternic de aici și am atât de multe cunoștințe și știu toate, de ce să nu plec, de ce să nu le trag țeapă la ăștia, și așa le-am adus venituri de miliarde de dolari, nu s-ar fi desurcat fără mine, de ce să muncesc pentru ei și să nu muncesc pentru mie. De ce să nu trag foloase pentru mine, mai ales că cei din străinătate mai mult pe mine mă cunosc decât îi cunosc pe ei. E drept că eu am semnat un contract de fidelitate pe o durată de cinci ani, o să stau aici cinci ani, dar în același an când se încheie contractul o să plec, o să am totul pregătit pentru mine, până atunci trebuie să vânez clienți și de ce nu, să-mi fac o firmă satelit a acestei firme sau a alteia din străinătate unde să pot lucra doar eu singur pe vânzări, chiar să plec cu clienții lor cu tot. Găsesc eu calea, când mă duc acum în Germania și apoi în Franța, apoi în Elveția.”

Mihai nu visa decât la aceasta, zi și noapte, cum să facă să devină cel mai cunoscut și cel mai bogat, sau printre oamenii cei mai bogați din România, așa ca multimiliardarii din America. De ce să nu fie și în România oameni foarte bogați ca în Occident. Pe oriunde s-ar fi dus, pe oriunde ar fi umblat, voia să ajungă cineva, un om important printre cei mari, chiar dacă era un provincial. Când se uita la televizor seara cu un pahar de vin în mână, pentru că numai așa

se liniștea, cu alcool, nu-i înțelegea pe cei de acolo, de pe sticlă, de pe ecran, cum de vorbesc atât de mult despre corupție, și mai ales despre această pretenție a occidentalilor de a stârpi de la noi corupția:

“Ce prostie, păi cea mai mare corupție nu este tocmai la ei, la occidentali, ai noștri de unde au învățat toate tâmpeniile și toate prostiile, nu de la ei, cele mai ale naibii tehnici de manipulare nu sunt scoase de ei. Cine sunt cinstiți în Occident, oamenii simpli care nu au încotro căci altfel pierd totul, pierd slujbe, pierd averi pe care le-au acumulat familii întregi, cu ani mulți de muncă și de sacrificii, pierd pozițiile sociale. Cei mari, ei fac toate jocurile. Și la noi la fel, cine sunt cinstiți, trepădușii de la mine de la firmă, care dacă nu-și fac slujba ca lumea sunt dați afară, de fapt eu îi dau afară. Ce, eu sunt cinstit, prost aș fi, eu trebuie să-mi urmăresc interesul, parcă aș fi obligat din nou ca în facultate să-mi dau tot felul de examene la care eu nu vreau să învăț și să mă descurc cumva, să copiez. E uluitor cum îmi păstrez această structură.” După care vorbi cu glas tare:

-Maria, adă-mi și mie mâncarea aceea, când e gata?

-Acum, o scot din cuptor.

-Am o foame de lup. Plus că și alcoolul îmi face foame, rău.

-Stai, stai, mai ai și tu puțină răbdare, că vin acum.

Maria se trezi că vine în sufragerie unde stătea el tolănit în fotoliu și se uita la tv cu paharul în mână, îl mângâie pe cap, îl sărută pe păr și-i zice dându-i un sărut:

-Stai liniștit, că acuma vin.

-Mi-e foame, dar foame, nu glumă.

-Cred că tu mai ai și alt fel de foame, o foame de aceea de a scăpa de oboseala pe care o ai în tine, a fost tare greu la firmă astăzi? Pe cine ai mai dat afară?

-Ei, nu am mai dat pe nimeni, pentru că toți s-au purtat cum se cuvine, dar tot am făcut ceva, acum câteva zile.

-Ce?

-Avem o colegă, Cristina, care vine tată la servicii!!!...

-Ei, cum vine?

-Cu fusta scurtă și cu niște chiloți, de zici că nu-i adevărat, iar noi toți ne uităm la ea în loc să fim atenți, atrage privirile instantaneu.

-Ei, și ce ai făcut?

-M-am dus la șefa și i-am zis: ”Știți, eu îmi iubesc nevasta, nu am nimic împotriva, dar atunci când intră Cristina pe ușă mă simt stresat, pentru că se îmbracă cum se îmbracă și eu sunt bărbat, nu pot să mă controlez?”

-Ai făcut tu asta?

-Ha, ha, dacă-ți zic, nu știe Cristina de la cine este toată povestea cu îmbrăcămintea.

-Și ce s-a întâmplat?

-A doua zi a venti în blugi, îți închipui.

-Și mai vine așa îmbrăcată?

-Nu mai vine, că o vede șefa, dar dacă ar ști ea cine a pus-o pe jar!!! Cred că nu ar mai vorbi cu mine.

-Deci așa, te ții de prostii.

-Păi, vezi de nu.

-Tu ești un om important așa că nu se pune nimeni cu tine, ui-te, ți-am adus mâncarea, așa, pe tavă.

-Vezi că nu mi-ai adus șervețel.

-Îți aduc și șervețel, acum.

În timp ce Maria se duse în bucătărie să-i aducă șervețelul alb, preferatul lui Mihai, el se unse pe degete de sos și țiță:

-M-am murdărit, nu vii să mă ștergi?

-Da, da dragă, da, nu ești tu singurul meu copilaș, cel mai bun și cel mai buclucaș, mai ales dacă se lasă așa de intimidat de colegele de la serviciu, care se îmbracă așa de provocator.

-Păi tot acest veac este provocator.

-Dă-mi și mie un exemplu de un timp istoric în care nu a fost nimic provocator.

-Hopa, iubita mea face metafizică.

-Păi, ce, ție nu-ți place metafizica?

-Cum să nu, dar metafizica cu votcă este cea mai bună.

Dimineața săreau și unul și altul în câte o mașină și fugeau la firmă pentru că ei trebuiau să fie primii acolo, altfel nu mergeau treburile bine. Și uite așa, viața lor decurgea destul de normal, fără prea multe tensiuni, erau amândoi extrem de liberi, fără să mai poată face ceva, credeau că sunt invicibili și că nimeni și nimic pe lumea asta nu o să-i mai despartă. Mihai adormea cu gândul la ceea ce va trebui să facă, să aibă vila lui și banii lui, și afacerea lui și momentele lui de relaxare nu erau decât aceste visuri, în rest numai somn și muncă de dobitoc pe pământul altuia. Dormea în week-end tot timpul, când nu aveau de lucru, el dormea într-o cameră și ea în altă cameră. Oboseala strânsă de-a lungul săptămânii nu le mai lăsa loc să mai facă și altceva, plus că mai era încă un aspect, ei erau sături de restaurante, de recepții pentru că aveau astea din plin.

El când mergea în străinătate, acolo aveau totul asigurat, la ea la firmă se dădeau tot felul de petreceri cu diferite ocazii, mergeau la restaurante cu diferiți clienți, așa că ea și el erau sături de o așa mare și trepidantă viață. Își doreau cu adevărat ceva, și acel ceva era ca ei să stea liniștiți acasă și să doarmă unul împreună cu celălalt, sau unul într-o cameră și celălalt într-o alta cameră. Voiau să fie împreună fizic și să stea liniștiți, asta era cea mai mare dorință a lor, să fie liniștiți împreună.

Maria era o fată foarte calmă, nu era certăreață și în sinea ei era destul de moale, nu-și dorea nimic decât această liniște în care să fie ei doi și nimic mai mult, parcă ar fi fost ei împotriva lumii.

Ei doi sunt cei care au învins, sunt cei care s-au descurcat. Au luat credit și și-au luat casă, au terminat creditul de plătit în numai trei ani, pentru că bani au avut. Tot prin credite și-au cumpărat mașinile, ea și-a schimbat-o pe cea românească cu o Minimoris și el o Toyota. Erau fericiți, mai trebuiau să-și termine casa de aranjat și totul era pregătit pentru copilul ce voiau să vină.

-Când o să terminăm treburile la vilă, eu o să am propria mea firmă, se termină și contractul de fidelitate și atunci demarez acțiunea. Deja mi-am găsit niște clienți cărora o să le iau niște comisioane mai mici.

-Adică le furi clienții, cum ar veni, de la cei cu care lucrezi tu.

-Nu le fur, se poartă, într-un fel eu le-am sugerat, iar ei au continuat să mă încurajeze să lucrez și pentru ei. Pentru că s-au săturat, vor pe cineva care să se ocupe exclusiv numai de vânzările lor. Într-un fel eu o să am propria mea firmă, o firmă mică, care să se ocupe de distribuție și de vânzări, eu va trebui să mă zbat pentru clienții români și să intermediez cu cei din afară. Dar o să fac exclusiv numai asta și o să lucrez numai pentru firmele lor. Ei spuneau că aceștia de acum, se ocupă de prea multe și întârzie unele lucrări, nu erau prea mulțumiți de serviciile aduse, așa că vor pe cineva de încredere:

-Și tu ești cel de încredere.

-Așa se pare.

-Măi, nu mai spune.

-Și dacă vei vrea să te extinzi cum faci?

-Ei, parcă ei știu ce voi face, uite, mai deschid o filială pe numele tău și atunci ei nu pot controla totul. Dar am să le explic că dacă vreau să mă extind o dată, în viitor, să nu mă pună să semnez nici un fel de contract de fidelitate, sau măcar așa, pe o perioadă scurtă, să vedem cum se face.

-Deci așa, în curând vei fi noul meu șef.

-Păi, eu sunt șeful tău.

-Da?

-De când ești șeful meu?

-Din totdeauna.

-Eu stau cuminte la firma mea și dacă vreți, vă pun la dispoziție toată experiența mea de șefă și de subalternă, my boss, și Maria râse cu sete, după care adăugă:

-Eu cred că ar trebui să ne culcăm mai repede, pentru că mâine avem zile grele.

-Da, și zile fripte, la mine vine șefa din Elveția, o să văd eu pe unde scot cămașa pentru că sunt niște clienți care nu prea și-au onorat plățile. Oi vedea eu cum o să-i stresăm să-și plătească onorariile față de noi. Iar șefei nu-i prea place când nu mă descurc să fac treburile la țac, mai ales atunci când e vorba de bani.

-Da, totul până la bani.

-Da, ce-ți e și cu șefele astea, în ultimul timp numai femeii șefe, bărbații mai puțin, dar tot bărbații dețin controlul financiar.

-Ne îndreptăm tot mai mult spre o eră a femeilor.

-Deja suntem în era femeilor, ce să mai vorbim.

-Mai vedem noi, noapte bună zise Maria și se duse să se culce.

-Mai vorbim mâine seară.

Mihai era deja obosit și amețit, mâncă destul de bine și cum era sătul se duse în pat să se culce, mai ascultă puțin tv-ul după care adormi fără să se mai gândească la ceva.

Maria în schimb, nu putea să doarmă. Visa, medita, la ceea ce avea să facă a doua zi. Șefa îi zisese să dea afară o fată care nu era competentă, nu prea se descurca, făcea greșeli foarte mari, nu învăța foarte repede, nu putea să se adapteze. Trebuia mereu cineva să se ducă să o controleze, să o corecteze, ori asta nu putea să dureze chiar atât de mult. Dacă fata de trei luni de zile nu avea nici un fel de progrese și nici rezultate, nu mai putea să o ajute. Trecuse de mult acea perioadă de probe în care ea ar fi trebuit să se acomodeze și să nu mai facă greșeli, nu era nimic de făcut decât să fie concediată. Iar Maria trebuia

să dea verdictul cu eliminarea și nu-i plăcea asta, mai ales că fata avea și niște probleme acasă. Mama bolnavă și trebuia să câștige cumva bani, ca să poată să-i ajute pe ceilalți, plus că tatăl lor nu prea câștiga așa de bine, le mergea greu. Maria se tot gândea cum să procedeze ca să o mai păsuiească pe fata aceea și să nu o dea afară, stătea cu ea peste program ca să o învețe ce să facă, dar fata nu era pricepută și nici în altă parte nu a reușit să-și găsească de lucru.

Se tot ruga la Dumnezeu cum să procedeze, pentru că într-un fel se simțea vinovată de ceea ce urma să facă, dar nu avea încotro, trebuia să-și ia inima în dinți și să o concedieze, altfel venea șefa și-o dădea afară cu strigături, ar fi fost mai rău. Se tot frământa cum să-i spună și cum să o încurajeze, să-i spună să nu cedeze și să se ducă și în altă parte să mai caute de lucru, că nu e o tragedie dacă nu s-a descurcat aici, pentru că este o firmă grea, dar în altă parte se poate să fie ceva mai ușor și o să-i fie bine, să meargă cu Dumnezeu. Să nu se lase, pentru că servicii bune poți găsi, numai să cauți. Se tot rugă până ce adormi și ea .

A doua zi se trezi, se duse la serviciu, dar fapta era deja comisă, venise șefa, o găsisse acolo pe fata aceea, așa că fără drept de apel, o dădu afară, îi spuse că nu mai are ce veni la firmă, deja a adus destule prejudicii, a făcut prea multe greșeli care mereu și mereu trebuie controlate și verificate de altul, ea este incompetentă și trebuie să-și caute în altă parte. Fata a plecat plângând, Maria s-a întâlnit cu ea în pragul ușii, a încercat să o încurajeze dar nu a mai avut pe cine, pentru că fata a fugit glonț, nu mai voia să vadă pe nimeni. Maria a spus o rugăciune în gând pentru acea fată și nu a mai zis mare lucru, a auzit-o pe șefa urlând la ea:

-Ți-am spus să o dai pe asta afară, de când ți-am spus, am zis că dacă mai vin și o văd aici nu știu ce se întâmplă!

-...

Maria nu a zis nimic, s-a așezat la biroul ei iar șefa s-a închis în cabinet trântind ușa.

Maria zise în gând: "astea sunt tehnici de manipulare și de intimidare, sunt copiate din Occident, dacă nu or fi fiind cumva lipsă de bun simț și de respect față de altul. Cum poate să fie femeia asta așa. Eu dacă o să ajung vreodată șefă, și o să am în subordine niște angajați, oare tot așa o să mă comport? Adevărul este că fata asta a făcut numai prostii cât a fost aici iar eu am tot ținut-o în spate iar acuma ce să-i fac, dacă nu s-a mobilizat și ea. De multe ori mă gândesc, ca să fii șef îți trebuie ceva mult mai mult decât au ceilalți, îți trebuie o forță de persuasiune, îți trebuie această putere diabolică de a-i supune pe alții . Nu cred că este bine să fii așa cum este această femeie, plus că ea nu are liniște niciodată și cu toată lumea este la fel. Oare dacă nu ar fi un fel de viperă și dacă ar vorbi mai diplomat, oare nu ar avea mai multe de câștigat. Dar față de această ființă ce are ea de câștigat, pentru că aici a avut numai de pierdut. Într-un fel și eu sunt tot la fel de vinovată pentru că de la început trebuia să lichidez cu acea persoană, pentru că a făcut niște boacâne destul de mari, putea să se lase cu niște amenzi grele de tot, de veneau cei de la circa financiară, nu ne mai vedeam, și cine intra la apă, eu care am semnat".

Maria era ca un fel de receptacol, memora tot ceea ce se întâmpla în firmă și medita, frământa în mintea ei mare și în trupul ei mic, tot felul de gânduri și de idei pe care nu le spunea la nimeni, nu i le spunea nici măcar lui Mihai. Cu el avea o alt fel de relație, avea un alt fel de comportament, când se întâlnea cu el seara, din cauză că nu se mai vedeau în timpul zilei, voia să se liniștească și să nu se mai gândească la nimic. Își închidea mobilul, să nu o mai caute nimeni și să trăiască liniștită, să trăiască liniștea aceea de care nu avea parte întreaga zi, voia să fie numai cu soțul ei ca să se însănătosească, soțul ei era medicamentul ei.

Când erau la serviciu, se schimbau complet stările. O zi din asta atât de obositoare, să stai în fața calculatorului atâtea ceasuri, te epuizează, simți cum te scurgi și vrei să bei dintr-o apă care nu este din lumea asta și să trăiești parcă într-un alt timp. Simțea cum nu mai poate să facă nimic, și totul se reducea doar la un telefon, comunicarea ei cu el se reducea doar la ceea ce puteai să-ți spui prin telefon, doar câteva gânduri și atât sau alte ori nici măcar asta, pentru că nu puteau să-și vorbească la telefon, era destul de incomod pentru amândoi.

Serviciul îi dădea stresul zilnic sau porția zilnică de stres, de care trebuia să se descarce pe timpul nopții, asta era de fapt cea mai grea povară, să te destresezi, de tot ceea ce ai trăit în timpul zilei. Pentru că tot ceea ce trăiești se petrece cu atâta repeziciune încât nu mai știi unde ești sau cine ești, poate că nu ești decât acel ceva ciudat conectat la un aparat și nimic mai mult. Așa se simțea Maria de cele mai multe ori, așa vedea lumea, în oamenii conectați la aparate ce se duc apoi care încotro văd cu ochii.

Atunci își tot repeta pe ecranul imaginației, când mânca sau când mai avea câte cinci minute de respiro, până ce mai întârziia un fax sau gândea calculatorul, să trimită câte o suită de date. Îi veneau așa fleșuri de imagini în minte, din colipărie, grădina botanică, trandafirii, sau petecul de cer pe care l-a admirat în oglinda mașinii astă seară, de fapt ieri seră. Parcă ar fi vrut să se agațe de el, da, numai o bucată de cer, a văzut apoi apusul de soare tot în oglindă. A avut această binecuvântare să vadă un apus de soare în oglinda din stânga. Era pe la șapte seara, ambuteiaj și se mergea bară la bară, iar un motociclist a trecut și i-a mișcat oglinda puțin, i-a strâmbat-o și atunci, așa sucită cum era parcă a putut să vadă cât mai mult cer și un apus de soare superb. Imaginea asta i-a venit acum în minte când era la birou și aștepta să-i vină un fax care tot nu mai venea și avea mare nevoie de el. Faxul venise de mult și Maria stătea agățată de acea imagine de care nu se mai putea desprinde. Parcă pe tot ecranul calculatorului nu era decât cerul acela din oglinda memoriei și petecul acela de cer îl purta în ea sechestraț și găzduit, într-o lume care ne înconjoară, care ne constrânge, de care vrem să scăpăm și nu știm cum.

Oare cei din trecut cum erau, erau sechestrați pe câmpul de munca pe care trebuiau să-l muncească zilnic, pentru că altfel nu mai puteau să trăiască și ar fi murit de foame. Cred că pe undeva imaginile se repetă. Ei stăteau cu capul în jos și din cauza aceea nu puteau să vadă cerul iar noi stăm cu capul în calculator sau prea mult la orizontală ca să mai putem vedea petecul de cer sau petecul cu stele, care este deasupra noastră, care este doar la câțiva metri distanță, dar noi nu avem decât un metru și ceva, așa ca dimensiunea blocurilor

noastre, care este propia noastră închisoare ce ne acoperă albastrul pe care-l purtăm doar în minte.

.....

Capitolul 36

Rafael din momentul când a întâlnit-o pe Maria seara trecută în parc și o cărase pe brațele lui vânjoase la spital, parca intrase într-o altă dimensiune. Maria i se părea cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată pe pământ și voia să se ducă la ea să o vadă. Habar nu avea cine este, ce face, cu se ocupă. Stătea ca pe jar. Așa aștepta să se termine o dată ziua de lucru și să se ducă la spital să o vadă ce face. Îi comandase de la o florărie un alt coș mare de flori să i-l ducă cineva la ea în cameră. Își închipuia ce bucuroasă o să fie când o să vadă florile proaspete în cameră. Nu contau banii, conta să îi facă acestei femei o bucurie fără margini. Sigur era singură fără bărbat, dacă ar fi avut soț nu rămânea ea așa de una singură în parc, ar fi venit într-un suflet la ea să o vadă, să o ajute, ar fi trimis pe cineva în ajutor, ea l-ar fi chemat la ea să o salveze, nu ar fi fost în starea aceea de părăsire totală în care el o găsisese, o ființă a nimănui. Așa ceva nu i se mai întâmplase și nu poate să li se întâmple decât celor singuri care suferă mult și cu siguranță această femeie suferea de ceva îngrozitor și el trebuia să fie salvatorul ei.

Toata ziua stătu ca pe spini. Ar fi dat telefon dar ce să întrebe și mai ales cui să îi dea telefon pentru că în spaima aceea așa de mare nu luase nici o informație. A trecut o dată cu dimineața pe la spital ca să vadă dacă ea e bine și medicii nu l-au lăsat să intre spunând că ea e sub observație strictă și să revină mult mai tarziu chiar pe seară, îl asiguraseră că e bine. Atâta reușise se reține cum o cheama, Maria, în rest nimic. Plecă cu o jumătate de oră mai devreme de la serviciu și traversă o aglomerație infernală prin București până la Spitalul Universitar, acolo unde atâția oameni se confruntau cu destinul.

Știa numărul camere și etajul așa că se duse direct acolo dar nu a mai găsit-o. S-a simțit dintr-o dată disperat, parcă pierduse nu știu ce comoară și se duse în fugă să întrebe pe o soră în ce salon au pus-o, cine este, unde, la ce etaj, ce face, îi dădu și surorii medicale o cutie cu bomboane, venise ptregătit. Îl duse direct la ea. Când o văzu o lumină puternică îi izbi fața și parcă era trăsănit. Maria era așa de transparentă parcă nici nu avea trup, numai suflet. Era în cameră, alături de pătuțul copilului care acuma era bine. Zâmbea. Îi zâmbi și lui când îl văzu, Rafael zări acolo coșul cu flori. Maria se uită la el cu ochii întredeschiși și cu glasul pe jumătate plângând îi zise:

-Dumneavoastră sunteți.....

-Da....eu.... și el își înghiți cuvintele.

Maria îi întinse mâna și mâinile lor rămaseră așa una în cealaltă multă vreme apoi se așezară în aceeași stare pe pat unul lângă altul și tăceau, fără să își spună nimic. Maria nu putea să scoată nici un cuvânt și nici el, parcă i se golise mintea de toate cuvintele pe care le știa. Maria plutea și parcă trăia așa

într-un vis. Pentru că el tăcea ținându-i așa mâna într-a lui începu să se uite la el. Îi analiza fiecare trăsătură a feței din profil. Își zise în sinea ei, cu un gând atâta de feciorelnic, de curat, ca și când îl avea în față pe fratele ei, deși ea nu avea frați, era singură la părinți: "ce frumos e băiatul acesta, dacă aș fi avut un frate ca el mi-aș fi dorit să fie".

Începu să se uite la el ca și când ar fi vrut să îi numere fiecare fir de păr din cap. Fiecare rid abia ieșit pe la frunte și în dreptul ochiului care se așeza în față privirilor ei. Stăteau așa unul lângă altul, cu mâinile strânse. Maria nici nu observa că de atâta timp are mâna ei în mâna lui. Rafael se uita la copilul care se juca în pătuțul lui cu niște jucării și era fascinat de cum arată, de cum vorbește acolo în legea lui, de cum se tot învârt de colo colo. Era mut, stătea așa într-o stare de așteptare și parcă timpul se oprise pe loc. Maria se uită la geanta lui din care se zărea o Biblie ortodoxă și rupse tăcerea:

-Credeti in Dumnezeu?

-Da, dădu Rafael din cap.

Maria prinse curaj și îi desfăcu geanta și scoase de acolo Biblia lui și o deschise la întâmplare. Citi pasajul cu viața lui Iacov care s-a luptat cu îngerul, cum el o vede pe Rahila de la distanță: "și a văzut Iacov pe Rahila și a plâns... Iacov venise să își caute soție". Maria tresări și închise repede cartea. Ceva o străfulgeră direct în inimă, i se făcu rău și frică, un tremur o scutură din cap până în picioare.

Rafael săracul, nu avea curajul să se uite la ea, se uita în voie la copil și visa. Găsise aici casa lui, la care visa permanent. Era fascinat de lumina care curgea de la geam către copil și cum o curiozitate îl mână să vadă unde calătorește prin cameră lumina, ajunse cu privirea la Maria. Se uită pe furiș la ea, cea care se uita în jos cutremurată de ceea ce citise în Biblie, o văzu așa încruntată și deschise gura pentru prima dată. Maria îi auzea însfârșit glasul.

Spuse așa, ușor, ca și când ai zice o rugăciune, dar cu multă hotărâre și siguranță în cuvântare:

-De ce ai închis, e cea mai frumoasă carte.

-Știu...am citi ceva care m-a speriat...

-Și pe mine mă sperie, o port cu mine, când am timp liber citesc din ea, am luat-o de la Sibiu de la Catedrala Mitropolitană, anul trecut, când am fost în călătorie cu niște prieteni.

-E de la Sibiu, zise Maria prinzând curaj.

-Da.

-Nu am fost niciodată acolo.

-Păi o să mergem..și se opri încurcat.

Copilul din senin începu să plângă și Maria tremurând ca la o comandă nevăzută se duse în cea mai mare fugă la pat, tremura de-a binelea. Luă copilul în brațe, care urla ca în gură de șarpe, nu știa ce să facă mai întâi, să îl lase jos sau să fugă, să strige după soră. Apăsă pe sonerie într-o stare de demență, cu mâinile tremurânde ca de curent electric. Rafael se duse spre ea, o îmbrățișă și pe ea și pe copil și-i luă copilul din brațele-i care tremurau fără control.

-Am și eu doi nepoței, nepoțica mea are trei ani, dă-l la mine să-l țin eu. Maria i-l lăsă în brațe și se îndreptă spre ușa, să cheme doctorul sau sora, era deja în

fibrilații, îi tremurau picioarele, tremura din tot corpul, parcă o cuprinsese un îngheț, un frig, o patimă, o neputință. La fiecare plâns al copilului ea nu vedea decât moartea în față.

Rafael luă copilul în brațele lui puternice și Gabriel se lipi de el, își puse căpușorul lui mic pe cămașa lui Rafael, de mătase scumpă, albă, moale și proaspăt călcată și atât de caldă, parfumată și catifelată, încât mai dădu câteva scâncete și se făcu mic, mic în brațele vânjoase ale prietenului care îi salvase mama și după câteva țipete mai stinse tăcu. Îmbrățișarea lui Rafael îi făcură tată și fiu pe vecie. Gabriel avea nevoie să doarmă pe pieptul tatălui său să prindă energie și să crească vânjos în lumină. Maria și veni cu sora de mână. Când aceasta îl văzu îi zise Mariei.

-A, fratele dumneavoastră.

Maria se uită lung la Rafael, cu ochii mari apoi încuviință din cap că da. Rafael nu spuse nimic, aproape că nici nu auzi, se uită atent la copil. Între ei doi se instala un schimb de caldură și energie ca de la tată la fiu. Și Rafael nu mai era un tată singur. Sora se uită la copil, nu zise nimic, zâmbi și se duse. Maria se așeza obosită și încă tremurand, pe pat și Rafael ținea copilul în brațe, copil care adormise între timp, stând lipit de trupul lui Rafael cu trupușorul lui de pui mic și cald. Mariei nu-i venea să creadă. Stătură așa unul lângă altul uitându-se pe furis, încurcați, unul către celălalt fără să își întâlnească privirile, parcă de frică să nu se descopere unul pe altul, să nu se știe, să nu se întâlnească suflet cu suflet, încă nu se priviră în ochi, chiar dacă sufletele lor stăteau îmbrățișate deja. Maria se sculă și puse urechea pe trupușorul lui Gabriel să vadă dacă suflă, se așeză din nou în pat și după câteva minute iar punea urechea pe corpul copilului, parcă își pierduse mințile de spaimă. Numai mamă să nu fii.

-Suflă, suflă, șopti Rafael.

-Ce frumoase flori, șopti Maria.

-O să vă mai trimit, zise Rafael, care vorbea când cu dumneavoastră când cu tu.

Copilul dormea de-a binelea, dar Rafael nu se îndura să îl lase din brațe. Se uita la Maria și înțelesese totul fără cuvinte și fără explicații. Rafael se îndrăgosti de ea la prima vedere și știa foarte bine de are de făcut, chiar dacă îi era frică de această dragoste. Maria era amețită, o durea capul, o apucă așa o stare de toropeală și se așeză încet pe pat, pe pernă și adormi. Dar în sufletul ei adormi direct în brațele lui Rafael, așa cum era și copilul ei acolo. Dormeau îmbrățișați toți trei. Rafael se așeză și el pe un scaun lângă ea, cap lângă cap, inimă lângă inimă parcă, ținând copilul în brațe. Îi privea pe amândoi cum dorm, dar lui nu îi era somn, nu îi era foame, nu îi era frig. Se simțea atât de bine cu copilașul acela mic și călduț în brațe, parcă deveniră împreună un singur chip și un singur trup. Stătu în poziția aceasta mai bine de un ceas, priveghindu-le somnul celor doi. Venise să îi ajute, să îi apere, să îi îngrijească. Se simțea fericit, puternic, inteligent, îndrăgostit la prima vedere până peste cap, ca în adolescență. După un timp se uită la Maria cum dormea și lăsă să îi cadă lacrimile singurătății pe obraz și își zise în gând cu frică, cu cutremur așa ca și Maria, când citi despre lacrimile lui Iacov când o zări pe Rahila și o sărută: "aceasta este soția mea pe care am așteptat-o atâta, acesta este copilul meu" și

se cutremură, lăsând lacrimile să îi curgă până se descarcă eliberându-se. Cu cât se uita mai mult la ea cu atât o recunoștea ca fiind ea, cea din interiorul lui.

Când se trezi, Maria îl găsi cu Gabriel în brațe și îi zise:

-Nu ai amorțit?

Și el dădu din cap că nu.

-Să ți-l iau.

-Dădu din cap că nu.

Stătură așa, uitându-se unul la altul. Și pentru prima dată Maria, după atâta amar de timp, se uită la el și zâmbi. Ochii ei se uitară cu atâta dispeare în ochii lui, și când nu mai putu să privească șiroaie mari de lacrimi lăsă să i se scurgă din ochi în cea mai mare muțenie. Simți asupra ei așternându-se atâta pace, atâta liniște, atâta frumusețe, și candoare, încât îi veni să îl ia în brațe pe Rafael dar se abținu să nu se facă de râs, și se strânse la pieptul lui doar prin interiorul sufletului său. Rafael se abținu să nu plângă, să nu se facă de râs, era atât de intimidat că nu știa ce să spună, doar trăia sentimente atât de intense, ce nu se pot exterioriza, deocamdată. Acum sufletul său vorbea în locul lui și spunea totul. Stătură așa tâcuți, sorbindu-și liniștea și pacea unul de la celalalt parcă un timp nelimitat și dintr-un pahar nevăzut al iubirii, după care Maria se trezi că îi spune:

-Măine ai de lucru, să nu fii obosit, trebuie să te odihnești, să fii puternic.

-Da, va trebui să mă duc să mă culc, să mă odihnesc, am maine o zi grea, am ședință, consiliu de administrație, altă ședință și semnarea unor contracte importante pentru niște plăți. Aș vrea să schimbăm cărțile de vizită.

Rafael dădu Mariei copilul care dormea dus, îi îmbrățișă și îi sărută frățeste pe amândoi, spuse în șoaptă noapte bună, pe mâine, și plecă. Era miezul nopții.

Rafael ajunse în mașină și nu-i venea să plece, mai stătu așa un timp până ce se liniști de furtuna din interiorul lui, apoi porni ușor mașina și plecă. Maria îl urmărea de sus, de la geamul salonului, fără ca el să știe. De acolo de unde stătea ea se vedea totul din stradă pentru că era la cel mai înalt etaj, loc excelent de unde putea să privească panorama orașului.

Ajunse acasă și se culcă, fără să spună nimic, era atât de liniștit cum nu mai fusese niciodată. Era convins că ceva se întâmplase. Aceeași liniște și pace o cuprinse și pe Maria care dormi până la zece dimineața a doua zi. Când se trezi, copilul se juca liniștit în pat de unul singur fără să plângă, fără să scâncească. Pentru prima dată îl văzu pe Gabi zâmbind și acest zâmbet îi umplu de lumina toată lumea ei interioară și tot chinul insuportabil de până acum. Se contaminase cu energia tatălui.

Capitolul 37

Rafael nu putu să doarmă toată noaptea, tot gândindu-se la Maria și la copil. Adormi într-un târziu, apoi s-a trezit de dimineață și s-a dus la firmă. Stătea ca pe jar pentru că se hotărâse să ajungă în fiecare seară la Maria și la copilașul ei de la spital, să aibă grijă de ei. Veni și ora când era programul pe

sfârșite și a plecat iarăși cu o jumătate de oră mai devreme. Bineînțeles că trafic era îngrozitor de aglomerat, nu mai avea răbdare să tot apese pe frână ca să stea în loc apoi. Seara și dimineața e cumplit de aglomerat în București, mai bine ocolești aceste ore. El tot timpul le evita pe cât posibil, dar acuma nu avea ce face trebuia să se lase contaminat de cei care claxonau, înjurau, erau sătui să stea la volan și să apese pe pedale, de la frână, antâia și a doua și iar antâia, și tot așa. Ajunse până la urmă, însă era greu cu parcare. Pentru spital, deși erau așa de multe locuri de parcare toate erau ocupate. După revoluție cea mai mare problemă în București dar și în alte orașe dezvoltate ale României erau parcările. Găsi cu mare greutate un loc înghesuit unde abia de îi încăpea mașina ca să nu o zgârie și urcă în fugă cu tot cu lift până la ultimul etaj unde era Maria cu copilul. Dar spre marea lui dezamăgire Maria nu era acolo, ci mama ei care o înlocuia. Spuse disperat:

-Maria nu este?

Mama ei se uită așa de lung la el că nu știa cine este și un zâmbet abia mijit îi înflori în colțul gurii.

-Nu a ajuns încă de la servicii.

Plecă fără să mai spună nici un cuvânt. Mama își zise: "ciudat băiatul ăsta, dar e disperat rău că nu o vede, asta poate fi un lucru bun. Când un bărbat e așa de supărat că nu se întâlnește cu femeia pe care o caută, ăsta e semn de boală amoroasă, poate o avea și Maria noroc, cine știe".

Rafael rămase foarte trist și nu îndrăznea să se apropie de salonul unde erau mama Mariei și copilul pentru că îi era frică să nu deranjeze și să nu se supere pe el, plus că îi erau toate străine. Cum stătea așa ca pe ghimpi și aștepta îi veni dintr-o dată un dor așa de mare de ea, parcă se cunoșteau de când lumea și pământul, chiar dacă erau în joc doar trei zile. Își aminti cum s-au cunoscut și se îndreptă cu o melancolie în suflet demnă de toată admirația unui tânăr îndrăgostit, spre locul de vizavi, din parcul din fața spitalului, unde o găsisese atunci pe Maria leșinată pe bancă. Se îndreptă cu pași rari înspre acolo. Se uită la copaci, la copii, la oameni, la frunzele căzute pe jos, deși era toamnă și cald ele mai erau și pe jos, frunzele, căzute de la prima zapadă, la fel ca un suflet chinat și călcat în picioare. Însă nu mai avu același sentiment ca altă dată, era foarte nerăbdător să trăiască o altă viață. Aerul răcoros al serii îl învăluia și îi dădea așa o stare de bine și de respirație pură care îl făcea să zboare.

Mare îi fu mirarea când o zări pe Maria pe aceeași bancă. Alergă către ea și se așeză acolo fără să spună nimic, era totul numai un zâmbet. Maria se uita la el ca venită din altă lume, o lume a coșmarului de care voia să scape, se iuita la el cu niște ochi mari, mari de tot, îi venea să plângă dar se abținu să nu se facă de râs, și până la urmă dădu drumul la tot șuvoiul de durere care era în ea strâns de atâta vreme. Rafael se uita la ea, și cum ea plângea în tăcere fără să spună nici un cuvânt el o prinse de mână și stătură așa un timp nelimitat parcă rupt din eternitate și de realitate. Era o tăcere care îi vindeca pe amândoi, ei doi care nu puteau să vorbească pentru că aveau acolo ferecat în mușenia sufletului, toată realitatea trăirii.

Rafael se uita la Maria care dădea drumul la șuvoiul de lacrimi fără control, însă ea nu mai tremura. În timp ce scotea afară toată răutatea și durerea

care era în interiorul ei strânsă de atâta amar de vreme, o liniște a minții și a sufletului puse stăpânire pe ea, o liniște și o stare a calmității, a sănătății, a echilibrului, a puterii, prin simpla prezență fără cuvinte a lui Rafael. Primea putere și energie sub o formă nouă și necunoscută ei până acum.

Parcă stând așa prinși de mână se realiza nu știu ce schimb ciudat de energie a totului, ca un transfer de lumină de la unul la altul. Maria lua de la Rafael puterea și tăria de care fusese piedută și el lua de la ea gingășia și căldura pe care nu o avusese niciodată. Erau ca doi frați care acum se reîntâlneau de foarte multă vreme de străinătate. Nu putea să o atingă, nu putea să o îmbrățișeze, parcă era înțepenit și plus că aceste stări îi erau necunoscute și străine. Îi ajungea doar să stea lângă ea fără să spună nici un cuvânt. Ar fi stat așa o veșnicie. Aceste tăceri petrecute unul lângă altul erau cele mai multe și mai alese vorbe pe care ar fi putut să și le spună unul altuia. Nici unul nu putea să vorbească. Trebuia să treacă destul de mult timp până ce sufletul să se deschidă către alt suflet. Tăcerea aceasta înlocuia ca o unire veșnică miile de cuvinte ce nu puteau fi spuse.

Maria se simțea așa de bine lângă el pe bancă, încât se golise pe sine de orice gând, de orice sentimente incordate, de orice stare toxică, atâta liniște și atâta pace nu mai trăise niciodată în preajma cuiva. Și Rafael era atât de blând prin privire și prin purtare încât se îndragosti de el în cel mai profund înțeles al sufletului.

Rafael parcă visa, se uita la Maria și nu putea să o atingă, i se părea că e din lumină, ar fi vrut să o privească mai mult, dar îi era teamă de ceva neștiut. Tăceau. Dintr-o dată tăcerea aceea de seară spre noapte din parc fu întreruptă de soneria mobilului. Maria tresări, luă telefonul din geantă și răspunse:

-Da mămica, venim acum. Stai liniștită, nu am pățit nimic. Da, da, da....

Rafael nu mai auzi aceste cuvinte...era în vis, într-o stare dulce a imaginației.

-Mergem, spuse Maria?

-Da. Încuviință el dând din cap. Prinși de mână și de dragostea lor tainică se îndreptară spre spital, la copilul care începea să se însănătoșească.

Rafael prin simpla lui prezență și atitudine, schimbase viața celor doi la o sută optzeci de grade, o rotise de la moarte și disperare, de la durere și chin, la speranță, la bucurie și viață.

Stătură așa toți patru, tot povestind încet lucruri mărunte de la servicii un timp lung, iar când se făcu destul de târziu Rafael zise:

-O duc eu pe mama ta acasă cu mașina.

-Da, Rafael, îți mulțumesc, îi zise Maria.

Pe drum Rafael deveni brusc altă persoană. Dintr-o dată era vesel, vorbăreț, glumeț, îi spuse mamei tot felul de bancuri, de povești, de întâmplări de pe la firmă, râseră, se distraseră tot drumul. Când ajunseră la destinație mama ei încă mai râdea.

-Pe mâine seară doamnă, va pup.

Mama ei coborâ râzând din mașină, îi spuse noapte bună și în gând: "ce băiat nebun, zici că nu a cunoscut niciodată durerea, haios rău de tot, o să îi povestesc Mariei toate bodrângurile pe care mi le-a spus".

.....
CRONICI
.....

Victorița Duța – *Gabriel* (Ed. Carolina, Cluj-Napoca, 2015)

Victorița Duța a absolvit Facultățile de: Matematică (1995) și Filosofie (1999) din cadrul Universității “Alexandru Ioan Cuza” din Iași. Este profesor de matematică și pictoriță cu numeroase expoziții naționale și internaționale. Tablourile sale reprezintă astre, cruci, pe Iisus răstignit, pe fecioara Maria, pomi din grădina Raiului etc, toate având un bogat fundal celest. De altfel, unul din personajele principale ale romanului *Gabriel* (Ed. Carolina, Cluj-Napoca, 2015), pe care îl comentez în continuare, Maria și ea pictoriță, afirmă că cel mai important lucru pentru artistul plastic este să reprezinte cerul specific modelului. Cu alte cuvinte, pictorul trebuie să caute relația omului cu transcendentul: “Da, eu cred că un artist adevărat asta ar trebui să facă, să aducă cerul pe pânzele lui ca să-l arate oamenilor. Da, oamenii de acum au nevoie de cer și de lumină, (...) da, pentru că noi purtăm ceva ceresc în sufletul nostru care este nemărginit.” Din acest punct de vedere, Maria are chiar o relație specială cu Dumnezeu. Credința ei este supusă unor probe inițiatice și până la urmă învinge. A fost măritată cu Mihai, un bărbat egoist, preocupat în exclusivitate de propria-i carieră. Soțul nu se preocupa nici de ea și nici de fiul lor, Gabriel, născut fără esofag și supus unor numeroase intervenții chirurgicale. Urmează divorțul, după ce, colac peste pupăză, soțul își îmbolnăvește soția cu o boală venerică, iar aceasta, prin laptele supt, îi transmite microbul și micuțului Gabriel.

După aceste nenorociri, Rafael, un profesor de matematică, o descoperă pe Maria, leșinată pe o bancă în parc, în apropierea Spitalului Universitar, unde îi era internat copilul, și o duce la urgență. Dragostea lor se înfiripă la prima vedere. Rafael fiind și el cast și credincios, potrivirea lor va fi perfectă. Discuțiile dintre Maria și Rafael abordează în special problemele condiției umane contemporane și teme religioase.

Mihai, ateu prin excelență, sub impulsul dorului vrea să se apropie de familia pierdută dar se retrage sesizând armonia acesteia.

Maria și Rafael vor mai avea o fetiță astfel că familia se împlinește.

Dincolo de întâmplările dramatice, captivante sunt meditațiile și discuțiile dintre personaje, legate de problemele cotidiene și religioase.

Pentru Maria și Rafael, viața de astăzi este decăzută, valorile sunt răsturnate, morala desființată, corupția în floare, dragostea a devenit o marfă, ne îndreptăm spre distrugere. Mihai este personajul care ilustrează decăderea, el care își va înființa o firmă prosperă își cheltuie banii pe aventuri nocturne și se poartă urât cu angajații săi. Pentru el

contează doar câștigul și satisfacerea plăcerilor animalice. A ajuns în această stare întrucât nu a urmat preceptele religioase.

Maria și Rafael, în contrapartidă, se vor împlini ascultând de cele 10 porunci și practicând iubirea de semenii.

Rafael este profesor de matematică și scrie și el literatură ca și autoarea. Maria care pictează și Rafael care scrie reprezintă fiecare câte un alter ego al naratoarei. Prima carte a actantului va fi un succes.

Personajele Maria și Mihai sunt construite antagonist, Maria este altruistă, bună, credincioasă, delicată și dedicată familiei pe când Mihai este egoist, violent, ahtiat după bani, ateu.

Romanul este construit clasic, intriga o constituie nepotrivirea de caracter dintre Maria și Mihai, punctul culminant îl reprezintă tentativa de sinucidere a Mariei care nu mai putea suporta situația familială și lipsa de perspectivă de însănătoșire a băiatului, iar deznodământul, căsătoria fericită cu Rafael.

Stilul este modern, pendulând între agonie și extaz, în funcție de evenimente. Romanul reprezintă o pledoarie înfocată pentru credință, a celui care și-a pierdut speranța în oameni și singura certitudine a rămas Dumnezeu. Și după toate aceste probe ale suferinței, totul se termină cu bine, Gabriel se vindecă și i se naște o surioară.

Astăzi, romanul Victoriei Duțu, *Gabriel*, reprezintă o provocare. A face elogiul creștinismului, astăzi când credința este în declin, pare anacronic. Autoarea se dovedește tradiționalistă, considerând valorile supreme: credința, familia și morala. Ceea ce înseamnă normalitatea. Poate în viitorul apropiat, după atingerea ultimei trepte de decadență, omenirea va reveni la aceste valori.

Cartea incitantă reprezintă o meditație dramatică asupra vieții și se citește cu interes.

Lucian Gruia

.....

Cronica la romanul "Gabriel" Prof. Virginia Cojocaru

Romanul "Gabriel" este o pledoarie pentru credinta, este o marturisire impresionanta a autoarei ca viata fara credinta nu exista,oricat ar vrea omul sa para puternic.

Cartea are si un caracter autobiografic, caci Rafael este un alter ego al Victoritei Dutu, stiind ca pasiunile autoarei sunt filozofia,pictura, literatura, dar, mai ales, caracterul analitic al filozofului si profesorului de matematica.

Cred ca Rafael este idealul masculin creat de autoare, ma insel oare ??? Maria a fost salvata de Rafael , trimisul lui Dumnezeu , ca sa recreeze cuplul Adamic pe pamant. Eu asa ii consider pe cei doi- o unitate prin credinta, puritate, dragoste, stiind ca "daca dragoste nu e , nimic nu e". . Gabriel s-a insanatosit numai prin credinta mamei, iar Mihai a fost pedepsit de Dumnezeu , deoarece a parasit un copil nevinovat si pe mama sa, cand aveau cea mai mare nevoie de el, el nu si-a indeplinit rolul de parinte , rol sfant dat de Dumnezeu, de aceea a si fost pedepsit prin boala venerica, in timp ce copilul si mama lui au fost vindecati pentru ca Bunul Dumnezeu a vrut, ei erau puri si nevinovati. Regretele lui au fost tardive, iar mesajul este ca tata adevarat e cel care-si iubeste copilul si la bine ,si la rau, care-l ingrijeste, il hraneste, il educa si-l ocroteste., iar acesta a fost Rafael. Aceste sentimente le-a simtit si Maria doar cand l-a avut alaturi pe Rafael. Cat de mult a tanjit aceasta femeie dupa dragoste si bunatate !!!iat Dumnezeu i le-a dat pentru credinta sa. Dragostea si credinta lor adevarata este cea despre care numai Iisus Hristos propovadua cand era pe pamant.

Si numele personajelor sunt simbolice: Maria - numele Maicii Domnului, Gabriel -Sfantul Arhanghel, Rafael - simbolul artistului, creatorului de frumos, geniul, iar Mihai-pamanteanul cu pacatele lui.

Este o carte de suflet inteleasa si gustata numai de cititorii credinciosi, iar eu ma numar printre acestia.

De asemenea, referirile la societatea contemporana , cu luminile si umbrele ei, cu goana dupa profit , idealul diabolic fiind numai banul,sunt bine prezentate, dar oameni asemenea Mariei si Rafael nu se pot adapta si salvarea lor a fost credinta si dragostea.

La cele scrise despre romanul Gabriel, mai adaug prezenta in carte a motivului copacului, prin care faceti niste corespondente intre copac si destinul si conditia omului in lume, interesant si original punct de vedera.

Prof. Virginia Cojocaru

Stimata doamna, va multumesc ca existati, ca sunteti credincioasa, ca ne umpleti sufletele cu opera dumneavoastra. cu respect,prof. Virginia Cojocaru